

Yêu em!

Đêm nay lại như bao đêm khác, anh nhớ về em, nhớ về vùng đất nghèo nàn mà hai ta cùng lớn lên nhưng đó lại là nơi ấp ủ ước mơ của chúng ta, nhớ về cha mẹ với những nhọc nhằn vất vả, nhớ cả người trưởng làng là người truyền lửa cho cả làng Cha Pi....

1.

Một ngày mưa lớn ở Cha Pi, các con đường đất đỏ bỗng trở thành những vũng bùn lớn, tôi cố lết từng bước chân để về bản. Vội kéo áo mình lên nhét vào trong cặp quần cuốn tập, tôi sợ mình đi không khéo sẽ làm bùn bắn lên và hỏng mất cuốn tập mà cô giáo Liên tặng. Tôi thích ngửi mùi thơm của một cuốn tập mới, mùi của gỗ, màu giấy trắng tinh thật đẹp biết bao! Tôi thầm nhủ sẽ nâng niu và trân trọng nó suốt cuộc đời.

“Au Tá... Au Tá... Sao đi về mà không chờ tao?” – Tôi quay nhanh lại đằng sau thì thấy nhỏ bạn cũng đang lết bộ vượt qua từng vũng bùn, quần xắn cao đến hơn nửa đùi. Hai chiếc dép được nó cột lại rồi đeo vào cổ. Chiếc áo trắng đầy những vết bùn bắn lên giống y hệt tôi.

“Mual... Tao tưởng mày về trước rồi? Chẳng phải mày kêu hôm nay mày phải lên rầy sớm với u sao?”

“Tao tính vậy nhưng cô Liên kêu tao ở lại cho tao cái này hay lắm!” – Mual cười khúc khích, khuôn mặt đặc trắng chẳng khác gì mới nhận được vàng. Nó cởi cái dây cột nón lấy xuống cái nón đang đội trên đầu lôi ra một cuốn sách cũ đã ngả sang màu vàng. Miệng nó nói liên thoảng không thôi.

“Cô Liên cho tao đó... Mày biết không đây là từ điển tiếng anh đó. Nếu tao học hết cuốn này tao sẽ nói được tiếng anh.”

Nhìn con nhỏ đưa qua đưa lại trước mắt tôi cuốn từ điển mà tôi có biết một tí gì về tiếng anh với chả tiếng tàu, cái gì mà “hi” “he lo”. Tôi chỉ thích học có mình môn toán. Mual chạy lên trước vừa đi vừa hát cái gì tôi cũng chẳng hiểu, chắc là mớ tiếng anh con nhỏ mới học được. Đường đất đỏ badan lầy lội là vậy mà nó vẫn chân đông đá chân tây nhảy lò cò.

“Au tá... Nhanh lên... Tao với mày đi về đào củ sắn tối nay luộc ăn.” – Con nhỏ quay lại vẫy tay tôi mặt nó vẫn không ngừng vẻ hớn hờ. Tôi chạy thật nhanh quên luôn dưới chân mình là bùn đất...

“Hứ... Tao cũng có tập mới... Tập còn trắng nguyên đó!”

Tụi nhỏ ở làng chúng tôi là vậy đấy, cứ được các cô giáo dưới xuôi hay các anh chị tình nguyện cho sách tập còn sung sướng hơn là cho quần áo mới. Mỗi lần được cho sách chúng tôi sẽ tập hợp nhau lại thành từng đoàn chạy đi khoe khắp bản. Từ khắp các ngõ ngách trong làng đến cả từng rẫy ruộng cứ đi tới đâu ai ai cũng nghe thấy tiếng đám trẻ con vang lên thất thanh.

“Em được nhận sách mới có hương thơm ngày mai

Em được nhận tình thương có hương thơm tình người.”

Trẻ con bản chúng tôi có thể thiếu thốn đủ thứ vật chất trên đời nhưng về tinh thần thì không ai có thể nhiều bằng. Trưởng làng hay dạy cả đám trẻ chúng tôi rằng: “Tụi bay phải học chữ để giúp làng, giúp thầy u, để báo đáp những người đã hy sinh cho mảnh đất này. Tụi bay phải nhớ lời lão già này mà phấn đấu để học không là tao cho tụi bay ra khỏi làng này luôn”.

Tôi, Mual và biết bao nhiêu đứa trẻ khác luôn khắc cốt ghi tâm lời đó, mỗi khi làm bài không ra, tôi bực tức nhưng lại nhớ đến câu nói đó mà lại ngồi lại làm bài cho bằng được. Mual cũng vậy, con nhỏ đi đâu cũng ôm khư khư cuốn từ điển được dấu trong chiếc nón đang cột chặt trên đầu. Đi cuộc rẫy, đi đào sắn, đi xe đay... nó luôn ghi mấy từ vào trong lòng bàn tay để học, nhà nó không có bức vách nào mà không có từ tiếng anh đặc biệt là cái bếp xây bằng đất sét thì đầy chữ chi chít, ngệch ngoạc trên đó nhìn cứ như cả đàn kiến đang bò. Nó học vậy nên chẳng mấy chốc cả cuốn từ điển đã nằm trong lòng bàn tay. Cô Liên thấy vậy đã cho nó luôn một cuốn mới chỉ có toàn tiếng anh mà không có tiếng việt như trước nữa!

Năm đó chúng tôi đang học 12 thì có cả một đoàn xe chở toàn người miền xuôi lên. Họ toàn là những thanh niên còn trẻ đi làm tình nguyện. Phát cho chúng tôi rất nhiều bộ hồ sơ, tư vấn để chọn trường và còn ở lại hai tháng giúp chúng tôi ôn tập.

Cả làng những ngày đó nhộn nhịp biết bao, trưởng làng cho họ mượn nhà rộng để ở và dạy học vào đêm. Đêm nào chúng tôi cũng đi học mà không vắng mặt lấy một đứa. Mual thích lắm! Con nhỏ dường như 24/24 ở lại nhà rộng luôn, nó hỏi rất nhiều thứ trên trời dưới đất mà nhiều lúc anh chị tình nguyện không biết phải trả lời sao. Nó lém lỉnh đến nỗi cả trưởng làng cũng phải khen.

“Au Tá... Màỵ sẽ thi trường gì?” – Mual chống hai tay lên má, tôi bỗng thấy tội cho hai bên má của nó, trông méo xẹo, hai con mắt cứ nhìn tôi đăm đăm.

“Tao sẽ học về khí tượng thuỷ văn.” – Vừa dứt lời con nhỏ mở to hai mắt ra nhìn tôi với ý nghĩ “không thể tin được”.

“Màỵ còn nhớ bài “Lặng lẽ Sapa” không? Màỵ học ngành đó màỵ sẽ bị “thèm người””.

Tôi cốc đầu Mual một cái thật mạnh, mắt trừng trừng.

“Tao sẽ học ngành đó đó, tao muốn mình sẽ là người thông báo thời tiết cho toàn bộ dân nước ta biết để phòng tránh thiên tai. Vùng chúng ta sắp bắt loa đài rồi nên người trong bản sẽ được nghe tin thời tiết mỗi sáng. Khi trời mưa dân chúng ta sẽ có biện pháp trước để cây không bị ngập úng, khi trời nắng chúng ta cũng biết mà dự trữ nước...”

Con nhỏ gật ga gật gù như người rất hiểu chuyện rồi bỗng cười phá lên khiến tôi giật mình.

“Tao không ngờ màỵ cũng suy nghĩ xa xa vậy đó!”

Tôi liền cốc đầu con nhỏ tập hai khiến nó làm bù lu bù loa lên, đánh tôi lại bốn cái vào lưng thật đau vì cái tội dám ức hiếp trẻ vị thành niên.

“Thế còn màỵ sẽ thi cái gì Mual?”

Tôi hỏi trúng tim nên mắt con nhỏ sáng quắc, mở to, mặt hớn hờ mà luyên thuyên.

“Tao sẽ thi du lịch, tao sẽ mang cả vùng đất của chúng ta đi khắp cả nước. Ai ai cũng sẽ biết đến người Mường, về những phong tục, món ăn, về những mùa lễ hội... Tao sẽ mang hình ảnh nhà rông của chúng ta đi thật xa!”

Con nhỏ ngừng nói, nó cười mà hai mắt tím lại, vài cọng tóc mai bay bay và tôi thấy cả giọt nước mắt của nó chảy xuống.

“Màỵ sao mà khóc vậy? Đang kể toàn chuyện vui mà?” – Tôi đưa tay lên gạt giọt nước mắt trên mặt nhỏ.

“Tao đang vui nên tao mới khóc đó! Cứ nghĩ đến cảnh tao sẽ giới thiệu cho rất nhiều người về mảnh đất Tây Nguyên , từ người Việt Nam đến người nước ngoài mà tao vui lắm!” – Mual nói mà nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, tôi ôm nó vỗ nhẹ nhẹ vào lưng mấy cái, tôi nghe rõ tiếng nó đang sụt sịt. Bình thường con nhỏ vui tươi là vậy thế mà cũng có lúc nó khóc chẳng biết trời đất là gì nữa!

2.

Chẳng mấy chốc kì thi đại học trôi qua nhanh như chớp, tôi và Mual nhanh chóng trở về bản thu hoạch vụ mùa. Không hiểu sao dạo này vùng đất Tây Nguyên nóng như đổ lửa, người dân 3 giờ sáng đã đi làm đến 10 giờ trưa rồi từ 4 giờ chiều làm cho tới 11 giờ khuya. Dù thời tiết có thay đổi nhưng mùa vụ này rất bội thu, tôi nghe thầy bảo: “Làng chúng ta thu hoạch xong sẽ liên hoan để mừng chiến thắng.”. Tôi thấy mà vui lắm! Năm trước nước đầu nguồn dâng lên cao nên vụ mùa bị thất bát vì vậy làng không tổ chức lễ hội gì cả.

Đêm hội đứng trước toàn thể dân trong làng, trưởng làng đã làm lễ cúng bái thần linh rồi nói một câu: “Năm nay vụ mùa bội thu nên chắc chắn tụi trẻ đi thi cũng sẽ mang về kết quả thành công, thầy u tụi nó chớ lo lắng!”. Trưởng làng nói xong ai ai cũng vỗ tay hoan hô, đêm nay lửa đuốc sáng hết bầu trời, làng Cha Pi chưa năm nào náo nhiệt như vậy. Tôi nhìn Mual và mấy đứa con gái trong làng múa mà cũng chạy ra nhảy phụ họa, tiếng đàn đá, tiếng sáo đều làm mọi thứ trở nên huyền ảo. Tôi chạy ra gốc cây gạo lâu năm nhất làng này ngồi nhìn lên trời, đêm nay quả thật rất nhiều sao, tôi ước mình cũng là một vì sao sáng trên bầu trời xám xịt đó.

“Mày nhìn cái chi mà đăm chiêu thế?”

“Tao đang ngắm sao. Mày muốn ngắm không? Đẹp lắm.” – Tôi đưa tay ra kéo mual ngồi xuống.

“Mual này, mày thấy ngôi sao sáng nhất kia không ? Tao sẽ làm một ngôi sao còn sáng hơn như vậy!” – Mual quay sang nhìn tôi, tay chống nhẹ lên cằm. Tóc con nhỏ búi cao để lộ ra cái vầng trán mà bấy lâu tôi luôn kêu là “trán lì”.

“Vậy tao sẽ làm một vì sao sáng đứng bên cạnh mày, chúng ta sẽ cùng thắp sáng cả một bầu trời, được không?”

“Ừ!” – Tôi gật đầu đồng ý ngay.

Ba hôm sau đang đứng cuốc đất trên rẫy với thầy u, tôi nghe thất thanh sau

lưng mình một tiếng kêu lớn từ xa vọng lại rất quen thuộc...

“Au Tá... Au Tá... Au Tá ơi...”

Tất cả mọi người đang cuốc đất trên rẫy đều quay lại nhìn xem ai là thủ phạm của tiếng kêu đó. Mual chân không đi dép, chạy thật nhanh băng qua con suối, quần áo nó xộc xệch rồi đứng trước mặt tôi thở hổn hển, trên người nó mồ hôi nhễ nhại.

“Đậu... Đậu...!” – Mual cố phát ra tiếng nhưng bị ngắt quãng.

“Đậu gì? Đậu tao để ở nhà chứ mang ra rẫy làm gì?” – Tôi nhìn con nhỏ khó hiểu, có bao giờ nó chạy bán sống bán chết như vậy. Mual đá thật mạnh vào chân tôi, tôi không đề phòng nên lăn quay ra đất.

“Ý tao là đậu... Đậu đại học rồi ấy.” – Tôi nghe đến hai chữ “đại học” mà còn sung sướng hơn nhìn thấy vàng.

“Mày được 21 điểm... Tao có... Hai mươi điểm thôi!” – Con nhỏ đang hớn hờ là thế mà nó nói đến số hai mươi là tôi biết có chuyện rồi, chắc trong lòng nó đang ghen với tôi đây mà.

“Làm gì mà mặt xịu vậy, hơn mày có một điểm.” – Tôi bẹo má Mual, nhỏ liền cốc đầu tôi một cái thật mạnh rồi phá lên cười, nó lại ngân nga câu thơ ngày nhỏ chúng tôi hay ca và giờ đã được truyền lại cho mấy đứa nhỏ khác.

“Em nhận được sách mới có hương thơm ngày mai

Em nhận được tình thương có hương thơm tình người.”

Tôi nhìn thấy thầy u đang cười, tôi đi lại ôm họ rồi để lại cây cuốc chạy đi khắp rẫy, khắp làng ngân nga hai câu thơ cùng Mual như ngày xưa chúng tôi vẫn hay làm. Nếu không có các cô giáo miền xuôi, các anh chị tình nguyện tận tụy lên đây sao chúng tôi có được hôm nay, nếu không có trường làng là người luôn giữ nhiệt huyết cho thì chắc tôi đã bỏ cuộc mất rồi. Và cả thầy u luôn động viên ủng hộ tôi nữa!

Ngày nhập học tôi và Mual cứ như bước vào một thế giới khác, ở chung trong khu kí túc xá của đại học quốc gia có gì đi qua đi lại nên hôm nào tôi

cũng gặp Mual. Mỗi lần mà hai đứa ngồi nói chuyện thì không một ai hiểu chúng tôi nói gì mặc dù là nói tiếng quốc ngữ đang hoàng. Bạn bè đứa nào cũng hét lên: “Nó nói tiếng Việt mà tao cứ cảm tưởng nó đang xổ một tràng tiếng Hán vậy. Lạ hồn!”

Tôi và Mual thân nhau đến nỗi ai cũng nghĩ chúng tôi yêu nhau chứ không đơn giản là bạn. Nhiều lần tôi cũng tính nói ra nhưng lại thôi, công việc mà tôi lựa chọn phải đi xa và không hẹn một ngày trở về nên tôi không đủ can đảm sẽ mang lại hạnh phúc cho nhỏ.

Bốn năm sau khi tôi và Mual học xong đại học, do kết quả học tập xuất sắc và chính sách hỗ trợ dân tộc miền núi tôi được trường giới thiệu công tác ở Lai Châu còn Mual biết nói tiếng Anh và Nhật nên nhanh chóng có được công việc là hướng dẫn viên du lịch.

Tôi và Mual cùng trở về làng trong sự hân hoan của tất cả mọi người, ai ai cũng đón rất nồng nhiệt và còn tổ chức ăn uống. Tây Nguyên tháng mười thời tiết bắt đầu lạnh lạnh, đi đâu cũng ngửi thấy mùi cà phê, từng cây cà phê trĩu quả. Tôi chỉ được ngắm khung cảnh này một ngày nữa thôi rồi không biết khi nào mới có thể ngửi mùi cà phê thơm nức như vậy!

Tôi đi lại cây gạo trước nhà rông, nơi mà tôi và Mual vẫn hay ngồi mỗi khi về quê. Bước chân đất trên cỏ, tôi cảm giác được rất rõ từng hạt sương ngấm qua da thịt. Màn đêm ở đây mang theo hơi sương lạnh lạnh. Mọi thứ ở Tây Nguyên thật đẹp và làng Cha Pi cũng đẹp trong cái đẹp hòa mình với mảnh đất cà phê này. Từng cánh rừng, từng nương ngô, từng đồi cà phê in sâu vào trong tâm trí tôi, gắn bó với mỗi đứa trẻ lớn ở nơi này. Mual từng nói con nhỏ sẽ mang mảnh đất này đi thật xa và tôi tin nó sẽ làm được.

“Làm gì mà thần thờ vậy mà?” – Nhìn về phía cây gạo tôi thấy Mual đang ngồi đó, không biết con nhỏ nhìn tôi từ khi nào nữa.

“Tao đang... Tương tư?” – Tôi nói ngập ngừng giọng điệu giần ra – “Bữa kia tao đi rồi!”

“Ờ... Lai Châu xa quá nhỉ?” – Mual cúi mặt xuống đặt lên đầu gối đang co lại, hai tay con nhỏ vòng lại trước ôm lấy hai chân.

“Mày sẽ đợi tao chứ?” – Tôi phát ra tiếng nhưng rất nhỏ, tôi không biết Mual có nghe thấy không? Tôi không muốn nói ra nhưng chẳng hiểu sao không kìm được cái miệng.

“Tao sẽ đợi!” – Mual tựa đầu vào vai tôi, mắt nhỏ nhắm nghiền lại, tôi nhanh đưa tay đặt lên vai nhỏ vỗ nhẹ vài cái. Tôi biết nhỏ đang bất an lắm mà mỗi lần như vậy chỉ cần vỗ vào lưng hay vai, Mual sẽ cảm thấy an toàn hơn. Tôi và Mual là bạn từ nhỏ, tôi xem nó như một thằng “bạn trai” thân thiết của tôi vậy! Trong chúng tôi có gì đó lớn hơn tình bạn nhưng lại không một ai mở được lời.

Ngày đi tất cả mọi người đều đến nhà tiễn tôi, bước trên con đường đất đỏ quen thuộc mà lòng tôi nặng trĩu chẳng dám quay lưng lại. Sau lưng tôi là tất cả những gì tôi yêu quý, trân trọng nhất. Tuổi trẻ phải xông pha, cống hiến nên tôi sẽ đi thẳng về phía trước và sẽ luôn hướng về Tây Nguyên thân yêu.

“Xe đến rồi kìa, mày đi cẩn thận nghe.” – Trong tiếng gió tôi nghe giọng Mual lạc đi.

“Yên tâm đi, tao sẽ gửi thư về mà!” – Tôi ôm Mual và lại vỗ nhẹ vào lưng nhỏ.

Ngồi trên xe khách nhìn tất cả mọi thứ cứ mờ dần và khuất hẳn sau ngõ quẹo mà nước mắt của một thằng con trai trong tôi chảy ra. Tôi xa tất cả nhưng lại không xa tất cả vì mọi thứ đã được tôi in hằn thật sâu trong tim, trong con người tôi đây!

Đặt chân lên Lai Châu, vượt qua đường rừng, tôi cũng lên được đỉnh Bắc Sơn. Nhanh chóng làm quen với mọi người trên đây, ở đây có 7 người bao gồm cả tôi. Có năm người trẻ và tôi là trẻ nhất. Đỉnh Bắc Sơn vào mùa đông có cả tuyết, quanh năm rất mát mẻ, nhìn thấy rừng núi tôi lại nhớ đến Tây Nguyên yêu dấu. Bắt tay nhanh chóng vào công việc, mọi người ở đây ai cũng tận tâm hết mình, cống hiến trong âm thầm lặng lẽ. Tôi cũng sẽ nỗ lực vì lý tưởng mà tôi đặt ra khi quyết định thi vào ngành khí tượng thủy văn này.

Việc đầu tiên tôi làm là viết ngay hai bức thư gửi về nhà một cho thầy u và một cho Mual.

Mùa xuân năm 2007.

Đã ba năm từ ngày lên Lai Châu tôi chưa một lần trở về quê! Nhớ quê da diết là thế nhưng công việc không cho phép tôi về, giờ đây ở trung tâm khí tượng này chỉ còn có 4 người, hai người già đã nghỉ hưu còn một người chuyển công tác. Đang ngồi xem lại đồng tài liệu dưới Hà Nội mới chuyển lên tôi nhận được tin nhắn của Mual

“Em đang từ Hà Nội lên chỗ anh đó!” – Tôi đọc tin nhắn mà cứ tưởng mình nhìn nhầm vội gọi lại ngay.

“Em đi sao không nói trước với anh, đường núi nguy hiểm lắm em biết không, đầu xuân trên đây trời còn rất lạnh, tuyết mới bắt đầu tan thôi!” – Tôi nói một hồi không ngừng nghỉ nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng.

“Alo... Alo...”

“Nhưng em muốn gặp anh mà!” – Tôi nghe trong giọng nói có gì ươn ướt, khàn khàn.

“Anh xin lỗi nhưng rất nguy hiểm em biết không? Chính lẽ anh phải xuống gặp em trước. Anh xin lỗi!”

“Anh đừng nói xin lỗi nữa! Điện thoại em cháy mất, em sắp đến nơi rồi, em sẽ gọi cho anh.” – Nói xong Mual cúp máy nhanh chóng.

Tôi không còn tâm trí đâu mà làm việc cứ đi đi lại lại, rồi đi bộ thật nhanh xuống chân núi. Từ đỉnh núi xuống dưới thì mất khoảng hai giờ đồng hồ còn leo lên mất thêm ba mươi phút. Địa hình đường đi ở đây tôi quá quen thuộc nên chỉ mất nhiều đó thời gian chứ nếu là người mới lên thì chắc phải hơn ba tiếng.

Tôi xuống chân núi nhanh chóng và gọi điện nhưng đáp lại chỉ là tiếng “thuê bao quý khách...” tôi cứ gọi đi gọi lại nhưng tất cả vẫn vậy, lấy nhanh chiếc xe 81 dành cho nhân viên ở dưới chân núi tôi đi thật nhanh xuống thị trấn nhưng cũng không thu được kết quả gì tôi lại chạy về trạm. Về tới nơi tôi thấy anh Cường một nhân viên trong trạm đang hớt ha hớt hải lấy xe.

“Có chuyện gì vậy anh?”

“Vợ anh bị tai nạn trong khi đi từ Hà Nội lên.” – Tôi nhìn thấy tay anh run run, giọng nói lạc đi, mắt anh đỏ ngầu. Đến nỗi cả dẫu xe mà anh cũng loạng choạng.

“Tai nạn? Mua...” – tất cả mọi thứ như thành một chuỗi sự kiện cứ hiện lên trong đầu tôi.

“Ở bệnh viện nào? Em chở anh đi!”

Tôi và anh Cường chạy như điên vào bệnh viện, nhìn thấy vợ anh ấy trong tình trạng như vậy tôi cảm thấy chân mình mềm nhũn, nghe đâu đó có tiếng tút tút từ giường đằng sau tôi vội vàng quay lại.

Tất cả mọi thứ đều sụp đổ, một bóng hình dáng vẻ thân quen, vẫn khuôn mặt tròn nhưng đầy máu và đôi mắt nhắm nghiền chẳng còn hướng về phía tôi.

“Mu... Mu... Mua à?” – Tôi nghe trong gió có mùi gì đó rất tanh, máu, nước mắt xộc lên tận mũi cay xè. Tất cả quay cuồng, đâu đó xa xăm có người gọi tôi, ngay bên tai tôi, ngay trong đầu tôi.

“Anh à... Anh...”

3.

Ngày ngày đứng trên đỉnh núi Bắc Sơn tôi vẫn nghe tiếng nói thân thuộc, nhìn thấy rất rõ hình dáng Mual, quần xắn cao nửa đùi, dép cột lại treo vào cổ, áo đầy những vết bùn tay hươ hươ cuốn từ điển Anh – Việt đã cũ màu trước mặt tôi.

Lai Châu, ngày 10/02/2014.

Mual thân yêu!

Anh thắc mắc không biết giờ này Mual của anh đang làm gì nhỉ? Em đã ăn cơm chưa hay lại ăn mì nữa vậy? Thầy u em, trưởng làng và mọi người vẫn khỏe cả chứ? Hôm nay anh cầm cuốn sách tiếng Nhật lên anh lại nhớ em lắm! Ngày em bắt đầu học tiếng Nhật em luôn kêu với anh thật khó, sao tiếng Nhật nhiều bảng chữ cái vậy? Tiếng Nhật là chữ tượng hình sao em tưởng tượng mãi không ra?... Ấy thế mà em cũng đã chinh phục được nó. Anh tự hào về Mual lắm!

Mùa xuân trên Lai Châu năm nay không lạnh như mấy năm trước em à, không còn tuyết, cả một cánh rừng rộng lớn đêm ngày phủ trong sương, anh đã thấm thía biết bao cái câu “mùa xuân trên núi cao dài và buồn.”. Nỗn thẳng đàn ông tụi anh cùng ăn tết xa quê nhưng vẫn có đầy đủ mọi thứ em à: Bánh trưng, hạt dưa, kẹo bánh... Tây Nguyên giờ này chắc đang náo nhiệt lắm em nhỉ? Chỉ tiếc là anh không thể về được. Anh có kiếm được một ít lá đắng, em kêu em thích ăn canh lá đắng ở trên đây nên gửi về cho em. Em nói: “Canh đắng ăn vào ban đầu rất đắng nhưng nó lại ngọt về sau, cái ngọt thanh thanh mãi mà không hết, vẫn cứ ở suốt trong cổ họng. em thích vị ngọt đó, không ngọt lịm như đường, không ngọt hắc như thị mà ngọt dịu nhẹ nhưng lại không tan.”

Mual này, mỗi khi em nhớ anh em hãy ra cây gạo gần nhà rông, đứng ở đó và ngước lên bầu trời nhé! Em sẽ nhìn thấy anh , thật đấy! Còn mỗi khi anh nhớ em anh lại leo lên đỉnh núi nhìn về phía tây nguyên chúng ta, anh sẽ thấy em, thấy thầy u, thấy tất cả mọi người và cả cây gạo nữa. Làng mình chắc giờ đã phát triển nhiều rồi đúng không em? Tụi nhỏ chắc càng ngày càng giỏi! Hai

tháng trước anh có nhận được thư của trưởng làng, ông bảo: “Tụi nhỏ vẫn hay hát cái câu mà ngày xưa tụi bay hay hát!” Chẳng hiểu sao lúc đó anh nhớ đến cái cảnh em thông báo anh đậu đại học, hai đứa mình cũng chạy nhảy khắp làng hát hai câu đó em nhỉ? Hồi anh xuống thị trấn, anh ghé qua chợ nhìn thấy một ông đồ, anh đã nhờ ông ấy viết những câu đó và mang về treo ở trung tâm.

Mùa này trên đó hay mưa nên những con đường đất đỏ chắc cũng thành vũng bùn hết rồi, em phải đi cho cẩn thận đấy, đừng có mà vừa đi vừa nhảy lò cò là ngã đấy. Mà em cũng đừng thức khuya nữa, ngủ sớm vào, con gái mà hay thức khuya dễ xấu lắm! Mà xấu là anh không thương đâu! Em cũng đừng “ham công tiếc việc” quá, thấy mệt mà vẫn cứ làm là không được, mệt thì cứ nghỉ đi, đừng lo xa quá! Chân em phải đi nhiều như vậy nên rất hay mỏi nên em phải thay anh chăm lo cho cái chân của em tử tế vào đấy. Em có nghe những lời anh dặn không?

Dạo này không hiểu sao anh rất khó ngủ, anh cứ lo em xảy ra chuyện gì lắm! Đừng làm anh lo lắng nghe. Anh ở trên đây mọi thứ vẫn ổn, nhớ em, nhớ thầy u nhớ tất cả nhưng anh vẫn sẽ hết mình làm tốt công việc, khi nào trên đây có thêm nhân sự anh sẽ về thăm mọi người ngay.

Anh viết tới đây thôi Mua! à, anh sẽ để dành chữ để tuần nào cũng gửi thư cho em. Em ngủ ngoan nhé! Yêu em! Ôm em! Hôn em!

Chồng của em: Au Tá.